

LBRIS

We know
books

Alexandra-Alina Niculescu

Angela

Capitolul 1

– Iris, cred că Andi nu m-a iubit niciodată! am zis mușcându-mi buzele cărnoase în timp ce prietena mea aprindea câteva lumânări și presăra petale parfumate de trandafir în apa caldă a căzii transparente.

Eram singure în penthouse-ul de la Mamaia pe care Sergiu Panait mi-l făcuse cadou anul trecut de ziua mea. Petrecerile din Mykonos cu muzică, dansuri provocatoare și băutură unde prietenii mei achitau note de plată exorbitante pentru a se distra câteva zile ne plictiseau deja. Mă simțeam minunat. O rază argintie a lunii ce-și făcea loc printre norii întunecați a pătruns prin fereastră luminându-ne chiar în acel moment chipurile care se înroșiseră după câteva pahare cu vin. În depărtare se auzea cum talazurile mării se spărgeau de țărnul pustiu. Ca într-un ritual, ne-am pictat una ceilelalte chipul cu umbre și culori care ne scoteau în evidență cele mai atrăgătoare trăsături. Un machiaj tip *smokey eyes* era perfect pentru amândouă. Ne-am îmbogățit buzele rumene cu un strat generos de luciu rozaliu și ne-am aranjat părul într-un coc rusesc. Tabloul creat șoptea asemeni unui cântec de dragoste rusesc toată emoția noastră. Eram invincibile, iar dorința care zvâcnea în noi parcă nu mai avea răbdare.

M-am întors spre ea, Iris mi-a desfăcut corsetul de dantelă neagră în timp ce eu eram ocupată să savurez vinul rece. A făcut-o ușor, atât de firav și de pur, încât nici nu am simțit. Senzualitatea și finețea ei mă răscoleau și-mi stârneau în corp senzații tardive. După fiecare atingere, urma furtuna din corp, o avalanșă pe care simțeam că nu o pot opri.

– Vino! mi-a poruncit ea. Apa e atât de caldă. Lasă-mă să te ajut!

Ne țineam în brațe, iar sânii noștri fermi tresăltau vibrând la unison acoperindu-se de spuma de baie cu miros amețitor. Aroma dulce a trandafirilor și bujoriilor ne-a învăluit, iar Iris s-a apropiat și mai mult de mine. Îmi simțeam respirația fierbinte în spatele urechii și, pe măsură ce se apropia, mi se părea că regăsesc în ea ceva din stările mele. Culorile fardurilor nu puteau să-i acopere rețeaua de vinișoare ce-i străbătea pielea atât de albă. Și-a înclinat capul într-o parte, pupilele s-au îngustat sub greutatea pleoapelor, iar genele lungi i-au strivit o lacrimă pe care i-am șters-o cu buzele. Ea a răsuflat ușor înspre mine și am început să ne mângâiem cu ardoare, dând viață fanteziilor pe care le ținuserăm ascunse pentru prea mult timp. Buzele noastre s-au lipit într-un sărut candid și degetele ei calde m-au pătruns. Am simțit-o intens și fără refugiu, ca o împlinire a gândurilor noastre. Ne doream asta amândouă, fără să fi explicat prea mult prin vorbe. Pasiunea ne-a condus spre extaz și aproape peste. Apa întreținea atmosfera, compunând odată cu gemetele noastre o melodie unică. O scenă indecentă despre noi, care nu doar că ne-a apropiat mai mult, dar ne-a și ajutat să ne descoperim una pe alta. Orgasmul a fost intens și am culminat împreună apogeul, unul tantric și plin de senzualitate.

– Onika! Vreau să-ți mărturisesc ceva despre Andi, mi-ai zis ea formând pe chipul angelic o urmă de regret.

Mi-a fost teamă că, dacă o să aflî adevărul, nu o să vrei să mai vorbești cu mine! mi-a spus din nou, parcă puțin speriată.

– Ce anume?

– Nu știu dacă ar fi în regulă să vorbim despre asta... Mă simt stânjenită să îți mărturisesc, dar aș prefera să nu te mai mint.

– Spune-mi, draga mea, ce poate fi atât de grav?

– Și eu am fost femeia lui Andi...

– Știu! i-am zămbit cu subînțeles.

– Știi?

– Da, din primul moment în care mi-ai scris. Au mai fost câteva fete care mi-au trimis mesaje și m-au întrebat despre relația pe care o aveam cu el, însă noi două suntem la fel. Nu vreau să te fac să suferi, Iris, pentru că țin la tine și vreau să fim prietene în continuare. Nu erai încă pregătită să discuți despre asta, și am înțeles. Am vrut să-ți ofer timpul de care aveai nevoie.

Prima dată când am văzut-o pe Iris a fost la un spectacol. Era însoțită de tatăl ei, care ocupa funcția de director al teatrului de balet, unde eu dansam de doar câteva luni. Era o fată înaltă, șatenă cu părul lung și drept – fără niciun fir rebel –, cu ochii căprui și cu luciri ca de miere, cu un trup zvelt și armonios; Iris m-a cucerit din prima clipă. Privirile ni s-au intersectat când luminile scenei s-au stins și de atunci până în momentul când mi-a trimis o cerere de urmărire pe una dintre rețelele de socializare nu mi-am putut alunga gândurile de la ea. Expresia tristă și melancolică a chipului ei mi-a

rămas întipărită în minte ca un portret diafan. Mi se părea că o cunosc de undeva, probabil făcea și ea parte din anturajele mele din stațiunea Mamaia. Anumiți oameni susțineau că ea fusese implicată într-o poveste cu Andi, băiatul cu care eu mă întâlneam, și că între ei s-ar fi legat mai mult decât o simplă prietenie. Eu însă nu deschisese niciodată acest subiect, deoarece mi se părea că ar fi o temă sensibilă pentru ea. După câteva discuții purtate la telefon, am realizat că avem multe lucruri în comun și că era o idee bună să ieșim la o cafea din când în când, mai ales că tatăl ei își formase o părere bună despre mine. După ce m-a cunoscut mai bine și mi-a recunoscut calitățile, a decis să mă angajeze pe postul de prim-balerină la teatrul unde era director general.

– Să știi că uneori am impresia că tu doar te joci cu mine, la fel cum ai făcut-o cu Andi Călinescu, Sergiu Panait și chiar cu Vladimir Timofte. Mi-ar plăcea să nu te crezi pe scenă și în relația cu mine.

– Te prețuiesc enorm, Iris! Nu vreau să fac rău nimănui. Dincolo de jocuri, am senzația că Sergiu Panait nu m-a iubit niciodată și nici nu m-a plăcut cu adevărat.

– Ți-a mărturisit el că nu te-a plăcut niciodată?

– Nu a zis așa ceva. Mi-a spus exact contrariul, dar nu e suficient...

– Dar ce e suficient pentru tine? Să se arunce de la etajul IV ca primul tău iubit și astfel să își demonstreze sentimentele adevărate pentru tine? Nici acum n-a ieșit de la spitalul Obregia...

Atunci am răbufnit. Nu puteam să cred că mă învinovățise pe mine pentru gestul extrem pe care îl făcuse el. Era o minune că supraviețuise. Motivele pentru care decisese

să-și ia viața erau în mare parte legate de faptul că popularitatea cu care era obișnuit îi scăzuse, și fanii i se împuținaseră. Ar fi fost capabil de orice pentru a atrage atenția asupra sa. Circulau zvonuri că nu avusese, de fapt, nicio secundă intenția să se arunce de pe acoperișul ansamblului rezidențial, dar că într-un moment de neatenție alunecase în gol. Într-un interviu în exclusivitate, acordat unei emisiuni în care vedetele vorbeau deschis despre viața lor, acesta mărturisea că o forță malefică ce-l bântuia de mai mult timp l-a împins peste balustradă. Realitatea era însă alta. Ancheta scosese la iveală faptul că tânărul consumase substanțe interzise care-i afectaseră creierul și implicit capacitatea de a-și coordona mișcările.

– Ăla e oricum un playboy. Nu toți oamenii se adaptează când devin o celebritate peste noapte. Faptul că ne-am despărțit nu l-a afectat deloc. Nu poți să schimbi un golan.

– Atunci de ce l-ai prețuit mai mult după ce s-a aruncat pe fereastră pentru tine? Recunoaște, Onika, măcar acum. Recunoaște că l-ai văzut ca pe un zeu. Pentru tine a echivalat cu gestul suprem. Exact ca în melodia ta preferată pe care i-o puneai în mașină. „I'd risk my life to feel your body next to mine... I'd give my all for your love tonight.”

Apa încă ne acompania. Deși pielea noastră se încrețise, curajul de a ne bălăci odată cu trupurile și regretele sau furiile noastre rămăsese ferm. Nu ne eschivam una de cealaltă și ne-am permis odată cu euforia produsă de alcool, plus celelalte sentimente să ne dăm măștile jos.

Am mângâiat-o cu tristețe pe obrazul fraged, în timp ce îmi fluturam genele încărcate cu mascara. Sclipiciul

continua să îmi intre în ochi și mă împiedica să clipesc normal. Am intrat cu totul în apă, mi-am ținut răsuflarea timp de câteva secunde, apoi am ieșit la suprafață și am inspirat adânc aer în piept. Între mine și Iris era o chimie intensă pe care am trăit-o din primul moment, iar secretele pe care le-am împărtășit ne-au determinat să devenim cele mai bune prietene odată ce am dobândit încredere una în cealaltă. Eu aveam încredere în foarte puține persoane, dar, pe măsură ce am descoperit calitățile ei, mi-am dat seama în scurt timp că este o persoană sinceră care nu avea intenții mascate. Petreceam adesea timpul împreună mâncând ciocolată și popcorn în timp ce priveam seriale romantice și comedii pe Netflix. Aveam aceleași gusturi în materie de cărți și haine și, cel mai important lucru, era că nu ne certam din fleacuri, doar ne completam. Toate aceste întâmplări și momente plăcute ne-au făcut să ne atașăm rapid una de cealaltă, de aceea am fost mirată când Iris mi-a destăinuit că o incita faptul că eu mă întâlneam, în prezent, cu Andi, fostul ei iubit.

– Eu nu o să fiu rea cu tine, pentru că ești o femeie specială, Iris! i-am spus privind-o cât se poate de serios.

– Mulțumesc! mi-a răspuns ea zâmbitoare. Îmi place că de fiecare dată când petrecem timp împreună îmi dai un *vibe* pozitiv și încredere în mine. Alături de tine îmi permit să fiu eu însămi.

– Se întâmplă des să nu ai încredere în tine? am întrebat-o cu ochi iscoditori.

– De cele mai multe ori. Îmi este temă să nu fiu aspru judecată de ceilalți dacă spun ceva greșit sau nu-mi îndeplinesc în mod corespunzător obligațiile. Ție nu-ți e teamă de nimic niciodată, Veronika?

I-am luat mâinile și i le-am așezat în poală în timp ce o priveam cu căldură.

– Îmi e teamă de mine. Îmi e teamă de persoana care pot să devin.

– Tu ești o persoană minunată, Vero. Nu mi te-aș putea imagina altfel. Ești generoasă, sensibilă, iubitoare. Ești genul acela de persoană care-i ajută pe vârstnici să traverseze strada, care are grijă de copilul mai mic al vecinei și care nu cere nimic în schimb. Nu doar eu te văd așa, ci toată lumea. Pentru mine ești prietena perfectă și nu mi-aș putea închipui viața fără tine.

Ne-am sărutat ca în filme și după am privit, zâmbind, peste umăr, de parcă Andi ar fi fost acolo și m-ar fi surprins cu una dintre fostele lui. Nu voiam să mă răzbun pe el; adevarul era că Iris îmi plăcea și aveam nevoie de ea.

– Seara asta vreau să fie despre noi! mi-a zis ea hotărâtă. Andi a fost un nemernic cu mine, pentru că nu ezita, cu fiecare ocazie, să mă facă să mă simt mică și neînsemnată prin acuzațiile lui nefondate. Se folosea de mine cum te-ai folosi de un obiect, iar când se plictisea, recurgea la minciuni abile pentru a se eschiva de la asumarea unei relații serioase. Mă suna de pe alte numere și găsea pretexte pentru a mă face să mă simt vinovată. În concluzie, mă subestima.

– Știu, un nenorocit! Și cu mine se comporta la fel, fiind influențat de anturajul său de prieteni. Dar nu-ți face griji, pentru că roata se întoarce! i-am spus eu cu un aer profetic.

– Ha! Ha! a zâmbit ea larg.

– Nu vreau să renunț la tine, Iris!

– Atunci nu renunța!

– Îmi place! i-am șoptit.

– Ce-ți place cel mai mult?

– Să fim împreună și să formăm o echipă de neînvinși.

Lângă lampadarul cu abajurul decolorat se afla fotoliul preferat al fostului proprietar al casei, Sergiu Panait, în care acum mă relaxam eu citind poezii romantice în limba franceză. Fotoliul avea și el povestea lui, ca mai toate obiectele casei. Labele de leu de care se sprijinea identificau stilul florentin, iar tapiseria roasă, cândva roșie, mai păstra câteva fragmente ale florilor de crini de pe spătarul generos. Solitar pe lângă alte obiecte de mobilier moderne, fotoliul ducea mai departe secretele neștiute ale casei, el fiind martorul mut al istoriei familiei sale. Iris stătea așezată cuminte în brațele mele. În acea zi, lumina începuse să se piardă pe deasupra acoperișurilor devreme lăsând o boare caldă ce se strecura blând printre ierburile înalte de pe podișul necuprins al Dobrogei. Înserarea venise încet, întâi înroșind linia orizontului, apoi mângâind creștetul unor salcâmi din depărtare, învăluind siluetele acestora în lumea tăcerii prin care ziua se pierdea ușor. Culorile înserării zugrăveau un tablou copleșitor care se transforma pe nesimțite. Roșu, roz, galben, pete mici albastre tivite de câțiva nori albi ce se desenuau pe cerul incredibil și se pierdeau într-o paletă de culori cum numai natura putea crea. Curând umbrele nopții au acoperit ultimele semne ale luminii lăsând peste pământ o mantie brodată cu stele.

Am luat o lumânare cu miros de cafea și scorțișoară și i-am picurat puțină ceară fierbinte pe spate. Apoi am desfăcut un Perignon rece și l-am lăsat să curgă în valuri. Era un moment prielnic pentru ca noi două să ne cunoaștem și

mai bine și să ne descoperim una pe cealaltă. Iris suferise în trecut de depresie și uneori cădea în melancolie, dar eu o încurajam să se bucure de viață. Din păcate, mama ei murise la naștere, iar tatăl ei și-a găsit refugiul în alcool, în ciuda statutului social privilegiat de care se bucura. Pentru că el era incapabil să aibă grijă de un copil, Iris și-a petrecut primii ani de viață într-un internat pentru fete. Când Iris i-a spus tatălui ei că a fost molestată de fete mai mari, nu a crezut-o și i-a reproșat că inventează povești pentru a părăsi căminul. El nu-i oferea niciun sprijin moral, neglijând-o și devenind agresiv de fiecare dată când se întorcea beat criță de prin baruri. Iris își ura tatăl și i se părea că fusese o greșală faptul că se născuse. Se învinovăța pentru moartea mamei ei, a cărei viață fusese curmată atât de brusc. După ce fusese chinuită și maltrată la internat, episoadele de depresie se justificau, însă nu voia să se trateze, pentru că apariția lor devenise o normalitate în viața în care se complăcea.

– Spune-mi! Mă placi mai mult decât îl placi pe Panait?

– Da, i-am răspuns fără ezitare.

– Și față de primul tău iubit?

– Primul s-a dovedit a fi doar un playboy.

– Dar Andi? Povestește-mi și de Vladimir! a întrebat ea curioasă.

– Iris, nu are rost să te compari cu ei. Relația dintre noi două a fost cu totul specială. Te rog să mă crezi.

– A fost? De ce vorbești la trecut? Eu vreau să fim cu adevărat împreună. Experiența pe care am avut-o cu Andi și cu alți ticăloși ca el a fost suficientă. Toți sunt la fel!

– Iris, te iubesc! Ești prietena mea și nu vreau să ne certăm, dar noi două nu o să fim niciodată un cuplu, pentru că

IRIS | We know
books

nu sunt suficient de bună pentru tine. Știu că te-aș dezamăgi, așa că prefer să stau deoparte. Noi avem o relație specială de prietenie și nu vreau să o distrug.

– Dar, te rog! Cum poți să zici una ca asta?! Fă-o pentru mine! Hai măcar să încercăm. Sunt sigură că o să funcționeze!

O iubeam pe Iris, dar aveam unele rețineri, pentru că, deși o purtam în sufletul meu și petreceam mult timp împreună, nu puteam să-mi asum responsabilitatea unei relații cu ea. Câteodată aveam senzația că Iris făcuse o obsesie pentru Andi și acesta era principalul motiv pentru care se simțea atrasă de mine. Nu voiam să zic că reprezenta un capriciu de moment, dar știam că o relație între noi n-ar fi durat prea mult, pentru că ea era foarte geloasă, iar eu nu puteam să trăiesc fără un bărbat, fără un copil. Nu puteam să-i dau garanții mințind-o. Îmi plăcea să fiu sinceră, chiar dacă adevărul era dureros de suportat. Pe lângă toate acestea, găsiseam recent printre lucrurile mamei frânturi din ceva ce ar fi putut fi un jurnal însoțit de un album cu fotografii din care reieșeau unele incertitudini cu privire la trecutul familiei noastre. Între mine și Iris exista totuși o asemănare fizică. M-am simțit bulversată când am văzut pozele și am citit printre rânduri. Existau detalii prețioase care îmi scăpau și nu puteam să prind firul istorisirii ca să-i dau de capăt. Mama nu voia să-mi divulge prea multe lucruri despre tatăl meu pe care nu-l cunoscusem, și nici despre perioada când era la fel de tânără ca și mine motivând că nu-și mai amintea sau că nu era încă momentul prielnic să dăm curs unei conversații dureroase. Mă obișnuisem cu momentele noastre de tăcere, întrucât știam că fără acordul ei nu se putea sub nicio

formă să ajungem la o înțelegere și să o fac să se destăinuie. Mama vorbea foarte puțin și era foarte încăpățânată. Uneori mă surprindeam acuzând-o de anumite lucruri, dar ea îmi reproșa că și eu procedam în situații similare exact la fel și că noi eram ca două picături de apă. Se născuse în Ucraina, copilărise în Rusia și acum trăia în România. Era o minionă foarte frumoasă, exact genul după care trecătorii întorceau zadarnic capul pe stradă în speranța că-i vor fi furat un zâmbet, cu ochii mari și gene curbate, fruntea înaltă, boltită și pasul moale. Avea o siluetă de invidiat, astfel că orice haine ar fi îmbrăcat îi stăteau bine, chiar și acum când îmbătrânise. Dar ea îmbătrânise atât de frumos...

– Nu-ți promit nimic, Iris. Nu vreau să-ți crezi așteptări! i-am răspuns cu fermitate.

– Eu vreau să fim fericite împreună. Tu nu vrei?

– Și eu vreau, dar știi că sunt o persoană dificilă, cu toate fețele și personalitățile mele pe care nu le pot controla. Poate meriți pe altcineva, Iris! Gândește-te! Acum sunt drăguță cu tine, mâine pot deveni capricioasă...

– Și cum te manifesti în acele momente?

– Sunt crudă, nemiloasă, nu îmi mai pasă de nimic din jurul meu.

– Serios? De ce ai recurge la un asemenea comportament?

– Foarte serios. Sunt episoade când văd negru în fața ochilor dacă mă deranjează ceva și nu pot să mai gândesc limpede. Pierd controlul asupra propriilor reacții, mă transform într-un demon.

– La ce te referi mai exact? a întrebat curioasă, dar parcă nu atât de afectată.